

1-1-6
(5-2-14)

07 MEI 1993

Gooi en Eemlander

Man van potlood en papiertje

Inter- view

door Paulien
Ruitenbeek

De dagen van het gebouw van de Bussumse Mariaschool zijn geteld. Nog een paar maanden en het uit 1911 daterende pand wordt door de slo-

pershamer geveld. Een bittere pil voor Bert Majoor die als jongen in dit gebouw op school zat en al twintig jaar hoofd is van de Mariaschool.

Met zijn gebruinde gelaat en groen geblokte overhemd maakt Majoor een sportieve indruk. Hij doet allerm minst denken aan een uitgerangeerde schoolmeester.

„Mijn vader heeft vroeger nog les gehad van de broeders op de Willibrordusschool. Ik weet nog hij me vertelde dat het gebouw er toen één jaar stond”, vertelt hij. In de gevel van de huidige Mariaschool, want de oude Mariaschool stond aan de Mariastraat, is nog steeds een tegeltableau te vinden met die naam. De school, die nu op het punt staat te fuseren, is zelf namelijk weer ontstaan uit de samensmelting van de Willibrordus- en de St. Vitusschool.

Oorspronkelijk waren die streng gescheiden: één was de A-school, de andere de B-school. Voor de A-school, die kleine klassen had,

Het gebouw van de Mariaschool in Bussum wordt binnenkort gesloopt. Op het terrein komt een nieuw gebouw, waarin de Mariaschool samen met de Joseph- en Koepelschool wordt gehuisvest. Vanwege het afscheid van de Mariaschool wordt morgenmiddag van twee tot vijf uur een reünie gehouden. Alle voormalige leerlingen en leerkrachten en andere be-

langstellenden zijn er welkom. De huidige directeur Bert Majoor benut het afscheid van de Mariaschool om in de luwte te treden. Na veertig jaar in het onderwijs te hebben gewerkt, wil hij het wat rustiger aan gaan doen. Een groot deel van zijn hele leven bracht hij door in het gebouw aan de St. Vitusstraat, eerst als leerling, later als leraar. Een interview.



hard zijn ze. Dat is ook een vorm van overleven”.

Van de achttien scholen die Bussum rijk is, zullen er ongeveer zeven blijven bestaan. Nu de klassen steeds kleiner worden, moeten scholen met weinig kinderen met andere fuseren. Zo wordt de Mariaschool samengevoegd met de Joseph- en de Koepelschool. Deze scholen zullen gezamenlijk worden ondergebracht in een nieuw gebouw dat op de plaats van de Mariaschool moet verrijzen. Zolang de werkzaamheden duren, en dat is ongeveer een jaar, wordt de Mariaschool toegevoegd aan de Josephschool.

„Dat hele fusieproces is niet eenvoudig”, geeft Majoor toe. „Ik heb dat onderschat. Mijn vrouw zegt altijd: jij hebt het pas in de gaten als er iets gebeurt. De drie teams moeten op elkaar worden afgestemd. We moeten bijvoorbeeld overleg plegen over hoe laat we willen beginnen, over de inbreng van de ouders. Bij de ene school is die groot, bij de andere voorzichtig. Die zaken moeten in elkaar geschoven worden.”

Maar er staan nog meer veranderingen op stapel. Zo wil het ministerie van onderwijs het speciaal onderwijs integreren in de basisschool. „Dan zul je het niveau van een groep op de basisschool toch wel flink moeten verlagen”, denkt Majoor. „Op deze manier wordt het onrustig in het onderwijs.”

„Hek tussen

„De kinderen

welgestelden en kinderen van arbeiders"

moest je betalen. Daar zaten de welgestelde kinderen met schoenen. De B-school was gratis, had grote klassen en was bestemd voor de gewone kinderen met klompen. De beide scholen werden door een hoog hek op de speelplaats van elkaar gescheiden. Majoor: „Pastoor Alfrink vond dat maar onzin en heeft het hek laten verwijderen”.

Als arbeiderskind kon je ook wel naar de A-school, maar dan moest je betalen. En omdat de gezinnen in die tijd vaak groot waren, een aantal van dertien kinderen was geen uitzondering, was dat veel te duur. De twee scholen waren alleen voor jongens. De meisjes zaten bij de zusters op de Mariaschool. Later zijn de scholen samengevoegd en is de Mariaschool blijven bestaan.

Majoor heeft ook als kleine jongen op de Willibrordusschool gezeten. Daarna ging hij naar de Mulo die op de bovenste verdieping was gehuisvest. Nadat hij de kweekschool in Amsterdam had doorlopen en in militaire dienst was geweest, kreeg hij een baan aangeboden op de Josephschool.

„Ik kreeg een vijfde klas met 48 leerlingen”, vertelt Majoor. „Op zaterdag kwam ik uit dienst en op maandag stond ik voor de klas. Ik wist helemaal niet wat ik ging verdienen en dacht dat het toch wel meer zou zijn dan ik als sergeant ontving. Maar dat was niet zo. Dat was wel even slikken. Ik moest het vak eerst maar eens leren, zeiden ze. En omdat ze, denk ik, vonden dat ik het goed deed, kreeg ik meteen een vaste aanstelling.”



FOTO: TON KASTERMANS

• Bert Majoor, directeur van de Mariabasisschool in Bussum.

Majoor wilde zelf liever voor de St. Vitusschool werken. „De Josephschool was mijn parochie”, legt hij uit. „Ik kende zoveel mensen daar, dat het een beetje moeilijk was om afstand te bepalen. Ik voetbalde op straat met die jongens en dan schreeuwden ze: hé Bert, en op school moesten ze meneer tegen me zeggen. Ik liep toen ook nog in een pak met een keurig overhemd en een stropdas”.

Na drie maanden kon Majoor gelukkig inderdaad op de St. Vitus komen werken. In 1966 werd de inmiddels Mavo geworden Mulo afgesplitst van de basis-

school en kreeg de naam Mariamavo. Mevrouw T. Kessels, die hoofd was van zowel de Mavo als de basisschool, werd het nieuwe hoofd van de Mariabasisschool.

Majoor: „Ik heb twee jaar met haar gewerkt. Dat was ontzettend leuk. Toen kon ik hoofd worden in Laren en dat heb ik vier jaar lang gedaan. In 1972 ging jufrouw Kessels naar de kweekschool en kon ik als hoofd op mijn oude school terugkomen”.

Majoor vindt het onderwijs erg veranderd. „De kinderen vragen veel meer van je omdat ze thuis meer individuele aandacht krijgen”, meent hij. „Ze kijken veel

tv, mogen veel meer en eten voor de buis. Dat merk je al op de kleuterschool. Ze hebben veel minder zitvlees. Het is veel moeilijker om hun aandacht vast te houden.”

„Laatst was ik op het strand. Daar was een stelletje aan het vliegeren. Dat deden ze helemaal verkeerd”, vervolgt Majoor zijn betoog. „Met een enorm eind touw en dan heel hard gaan hollen. En een staart van niks. Vroeger leerde je wel hoe je dat moest doen. Je was toen meer kind en kreeg niet de hele wereld op je nek. Sommige kinderen gaan daaronder gebukt terwijl anderen zich nergens meer wat van aantrekken. Zo ver-

vragen veel meer van je dan vroeger"

Hij lacht verontschuldigend. „Als onderwijzer kun je dat niet hebben. Want je bent toch de man van het potloodje en het papiertje. Een onderwijzer houdt van orde en regelmaat en houdt er niet van als iemand zegt: je hebt vanavond om acht uur 'een vergadering. Daar schrikt hij van.”

Majoor vindt dat zijn plaats op de nieuwe school in de luwte moet zijn. „Ik heb een brief geschreven aan het centraal bestuur dat ik meende niet meer te moeten solliciteren. Ik word van de zomer 59 en kan niet meer 80 uur per week draaien”. Majoor heeft daarom afstand gedaan van het directeur- en adjunctschap. „Ik word gewoon leraar aan een nieuwe school”, legt hij uit. „Het lijkt me heerlijk om meer vrije tijd te hebben.”

Zijn ogen beginnen te stralen. „Ja, ik ben dol op fietsen en schaatsen. Ik zit in het team van Joop van Gool”, zegt hij betekenisvol. „Hij noemt ons 'La pédale folle', zoiets als de gekke wielrenners.” Majoor schatert.

„Door het schaatsen ben ik gaan fietsen. Ik merkte wel dat die schaatsers in de zomer op de racefiets zaten, maar eerst vond ik mezelf daar te oud voor. Ik was al zevenenveertig. Bovendien kost zo'n fiets een hoop geld. Toen kreeg ik een vader op bezoek met z'n zoon. Allebei zo'n prachtige fiets.

Ze zeiden: van zo'n racefiets heb je altijd plezier. Nou, toen heb ik er ook een aangeschaft. Ik ben op een zondagmorgen gaan trainen en toen ik eenmaal tussen de wielrijen zat, was ik verkocht.”